Kvindernes Valgret i England.

Mrs. Dora Montefiore, der har sendt os nedenstaaende Artikel, er en af de ivrigste Forkæmpere for Kvindernes Valgret i England. Hun har særlig taget Del i den Skattenægtelse, Kvinderne har iværksat som en Demonstration, fordi de ikke har Valgret.

Spørgsmaalet om at give engelske Kvinder Valgret, vokser med hver Dag i Interesse og Styrke. Lige fra den Dag for to Aar siden, da Mr. Henry Campbell Bannermann udtalte overfor en mægtig Deputation af Kvinder, udgaaede fra hele England, at vi skal opdrage Parlamentet og den offentlige Mening, er de forskellige Valgretsforeninger, der i lang Tid havde arbejdet for Kvindens politiske Frihed, vokset i Kraft, og hver enkelt Forening har anstrengt sig til det yderste for at vinde Magt og opvække Landet til Ansvarsfølelse for Kvindernes Krav. England staar i en særlig Gæld til de politiske Kvinder; thi under hver ny Valgkampagne har alle Partier, det være sig: Konservative, Liberale eller Socialister, opfordret alle de organiserede Kvinder til at hjælpe sig i Kampen fremad, og Kvinderne besvarede Opfordringen og traadte hjælpende til. Under Valgperioden bliver de brugt som Stemmehververe og som saadanne sendt fra Hus til Hus, de giver ulønnet deres Hjælp under Kandidaternes Komité-Møder, eller de træder frem som Talere ude og inde for med overbevisende Ord at fremsætte deres Ønsker for Valget af den Kandidat til Parlamentet, hvis Sag er deres. Det synes derfor at være mere end en almindelig Afvigelse fra Reglen, at disse Samfundets Kvinder, som ere politisk udviklede nok til at fortælle andre, hvem de skal stemme paa, ikke selv har Lov til at give deres Stemmer. Men vi ved af Erfaring, at alle store politiske Reformer først bliver vundne gennem Lidelser, Agitation, ja ofte gennem Voldsomhed og Drab. Men Kvinden, i sin Egenskab af Slægtens Moder haaber, at Manden ad Forstandens og ikke Haandgribelighedens Vej vil tvinges til at høre hende og yde hende Retfærdighed. Som de, der giver Liv, føler vi, at vi først vil bruge alle Overtalelsens Midler, førend vi tager vor Tilflugt til Metoder, der kunde volde Livets Ødelæggelse, og saaledes gaar vi frem ad denne, som det synes, uendelige Propagandaens og Agitationens Vej om ikke med Taalmodighed, saa dog i det mindste med Haab.

Umiddelbart efter at Premierministeren gav Kvinder det Raad at fortsætte med at opdrage Parlamentet og Folket, begyndte den berømte Belejring af Mrs. Montefiore's Hus i Hammersmith. Hun nægtede allerede for to Aar siden at betale Skat med den Motivering: at sættes i Skat uden at have Valgret, var Tyranni; og som Følge af dette hendes Afslag, blev hendes Indbo to Gange solgt paa offentlig Auktion. I 1906 afslog hun ikke alene at betale Indkomstskat, fordi hun ikke selv havde Ret til at sige, hvorledes Skatten skulde anvendes, men hun stængede og barrikaderede sit Hus, da Fogden kom for at beslaglægge hendes Indbo; og hun og hendes Tjenestepige udelukkede saaledes Fogden i seks Uger, og gav sig først, da man med voldsom Haand brød Døre og Laase og i Kongens Navn borttog hendes Indbo og solgte det. Dette Eksempel paa offentlig Opstand turde blive efterlignet af andre Kvinder, som i 1908 agter at nægte at betale Skat, førend Stemmeretten er tilstaaet dem.

De kæmpende Kvinder koncentrerede dernæst deres Opmærksomhed paa Parlamentet, som da havde Sæde, og da baade Mænd og Kvinder som Besøgende har Adgang til Parlamentets Forsal, forsamlede et Antal af Kvinder sig dér og ansøgte om at blive modtagne som Deputation. Da deres Ansøgning blev dem nægtet, stod nogle af dem op paa Bænkene i Forsalen og henvendte sig herfra til den Forsamling, som dér var til Stede. Som Følge heraf blev ti Kvinder arresterede, og da de den paafølgende Dag stod frem i Retten for Forhørsdommeren, fik de Valget mellem at holde sig i Ro i seks Maaneder eller som Straf for deres Forseelse gaa i Fængsel i to Maaneder. De valgte alle at gaa i Fængsel, og i den Uge kunde man paa alle Londons Gader se store Plakater, der bekendtgjorde, at Mrs. Howe Martyn, Miss Cobden Sanderson, Mrs. Montefiore, Mrs. Pettuck Lawrence, Mrs. Baldock, Miss Billington, Miss Gawtorpe, Miss Kenney, Miss Fennwick Miller, Miss Adela and Miss Sybyl Pankhurst var i »Holloway« Fængslet; at de var iførte den almindelige Fangedragt, arbejdede strengt og var underkastet alle de Genvordigheder og skrækkelige Bestemmelser, som et Fangenskab i et engelsk Fængsel frembyder, og at deres eneste Brøde var i Parlamentets Forsal med høj Røst at have krævet Stemmeret for Kvinder. Adskillige Kvinder blandt East-End's* Arbejderbefolkning havde tidligere været i Fængsel, fordi de prøvede at faa Mr. Asquith i Tale i det samme Øjemed, og efter at den nuværende Politik er indvarslet, har 200 Kvinder været indespærret i Fængsel, begrundet paa deres Demonstration i Kampen for Kvindernes Valgret.

Alt eftersom Bevægelsen tiltog i Styrke, har de oprindelige Agitatorer opløst sig i forskellige Partier, og den væsentlige Politik bliver nu varetaget af »Kvindernes Friheds-Forbund«, hvor Miss Billington (nu Mrs. Billington-Greig) er Lederen; af Valgrets-Forbundet, hvor Mrs. Knight og Mrs. Montefiore arbejder ihærdigt for at organisere East-Ends's Arbejdersker, og endvidere af »Kvinders sociale og politiske Forening«, hvor Mrs. Pankhurst og hendes Døtre er virksomme Medlemmer. Gennem disse talrige Organisationer bliver Offentligheden stadig mindet om, at Kvindespørgsmaalet endnu er uafgjort. Undertiden træder Kvinden frem i den offentlige Politiret, hvor én af deres Køn bliver forhørt, og her protesterer de offentlig imod, at nogen Kvinde bliver dømt af de Love, som kun Mænd har skrevet. Og ofte bliver offentlige Møder, hvor Regeringens liberale Medlemmer taler, pludselig afbrudte og opløste. Eller Kvinder ses spadserende omkring paa Ga-

* Londons Fattig-Kvarter.